

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

13 KASIM ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/46 No: 637
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

İŞKUR'a kayıtlı resmi işsiz sayısı tüm zamanların rekorunu kırarken, şirketler maaş ve tazminat ödemediği işten çıkarmalara devam ediyor.

USTAM GELDİ, SIRTIMA VURDU...
UNUT DEDİ TAZMİNATI...İŞSİZSİN SEN
HOŞÇAKAL, VER DEDİ TULUMLARI...

VERMEMİŞİN?..

VERMEDİM!!

Dünya'ya Bakış

A.B.D.

Beyaz Sarayın oda fiyatları dudak uçuklattı. İşte liste..
(Kamra) 6 kişilik ODA (MIX) 15000\$
(sift kişilik) 2 kişilik ODA (PRIVATE) 90000\$
Wi-fi.....mevcut
Sabah kahvaltısı...var
Akşam yemeği...yok

Putin

"Türlere duş alma yı biz öğrettik..." dedi... Dış işleri bakanlığı jet yanıt verdi "Avrupalılara gxtünü yıkamayı biz öğrettik..." Bunun üzerine Rus dış işleri bakanlığı daha bizim açıklamamız bitmeden karşı açıklamayla sey etti... "Hala yıkamıyorlar."

Zehirli İspanak

İshal ve Sulu Zıtlak Yapıyor... uzmanlar uyardı.
"Daha bunun pırasası, karnabaharı, marulu var... Var!"
Uzman Profesör Veril Kumayşın
Cok kötü ishal oldum
Caril caril

JAPONYA penis ortalamasını son 10 sene de 0,7 milimetre uzatmayı nasıl başardı?

Japon başkan "salı olarak uzatamayacağınız yxxxx yok," dedi... Ve ekledi "Ben japon değilim, Türkmenim." Daha sonra tivitardan ulaştığımız japon başkan "Kalkınca 0,7 milimetre daha uzuyo. Yoksa normal hali hala aynı..." dedi.
japon cumhurbaşkanı Chükümü Yükbaksana

İRAN'da neler oluyor?

İran başkanı uluslararası kamuoyuna yaptığı açıklamada "Aynı abi... İş gücünü kuruyoruz işte... Onun dışın da da başka bi şey yok." İranca konuşuyoruz, jasmın pilav yiyoruz filan... Petrol var... Onun mutluluğunu yaşıyoruz aklımıza geldikçe... Böyle yani... dedi...

Youtube internetten çıkıp televizyon kanalı mı oluyor? Youtubün sahibine sorduk...

Evet... İsmi de "Joy FM" koyacaktık ama başkası kullanıyormuş...
TRT1 ve Show TV gibi rakiplerin yanında ismimiz zordur.
KANAL D'DE ÇOK GÜZEL DİZİLER VAR...
MUHTEŞEM YÜZYILI SEYRETTİĞİMDE "KEŞKE HÜRREM... YA, NEYSE..." ÇOK SÜPER DİZİYDİ AMA...

ÇİN TEKNOLOJİDE ÇOK İYİ Pekin niçin?

Komünist başkan hanımına yaptığı açıklama da "Sabah haslanmış yumurtayı yigince direktör beyine çıkarıyor... Ama omlet sevmiyorum... Osurtuyor. Komünist Partide koku yapıyor... İş motivasyonumuz bozuluyor... Yalvarıyorum yapma," dedi...

JOKER FILMİ DÜNYADA TEPKİLERE YOL AÇTI...

Filmde çok şiddet var... diyen Endonezya Başbakanı, siz ne diyosunuz arkadaşlar, bi tek ben mi öyle düşünüyorum? diye sordu... Birleşmiş milletler salonunda bu soru "Hm-Hm" anlamında kafa sallandı...

Loğlak burundaki merkür gerilemesine dikkat!!!

* Bu ay başımıza kötü şeyler gelebilir... Mesela böyle bi yıldız gezegen pozisyonu daha önce de olduğunda, benim başıma bisikletten düşme geldi... Ve dizim kanadı...

Fransızlar gxtlerini neden yıkamıyorlar?

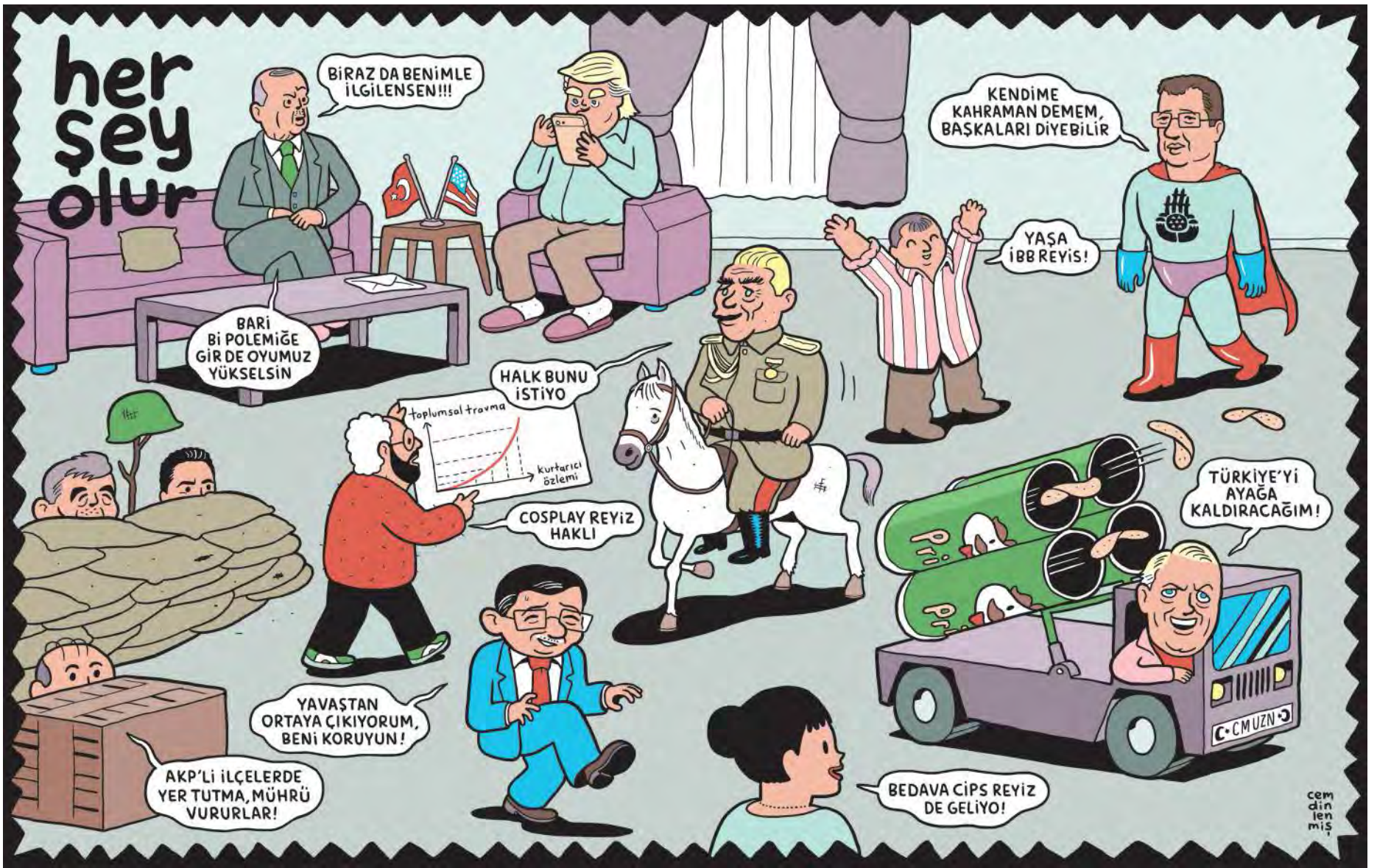

Birleşmiş Milletler de milletler birliğine konuşan Fransız başkan Macron "Madem ki gxtlerimizi yıkamıyoruz, o halde niye altımıza semizyoruz dedik ve bu sene den itibaren Fransa'nın bazı eyaletlerinde altına semak serbest hale gelecek... Biz buna "Lö İkanti" diyoruz..."

GÜNEY KUTBU SESSİZLİĞİNİ BOZDU "Pastırma yazı geldi"

diye konuşan Kutup Lideri, şöyle devam etti "Pastırma yazı gelince, buzda delikler açılıp, o deliklerden denize giriyoruz. Çoğumuz donarak ölüyor ama bu zorluklar bizi yıldırmıyor. Zaten nüfusumuz da çok azaldı. "Zaten" diyorum çünkü zaten azdı ki nüfusumuz... Bi de üzerine bu pastırma yazlarında donarak ölmeye iyice azaldık... Yok denemek kadar... Bi ben varım işte, bi de oyveren arkadaş...

Kakule...

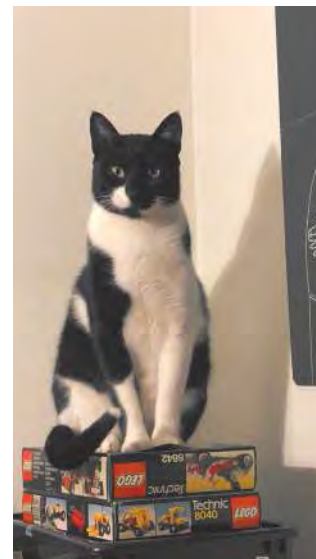
Tam Ultron'u açtım, bu yine sokaktan bağırmaya başladı. Deniz, 'Kalk çıkıyoruz' dedi, çıktık haliyle, hemen köşede mal gibi duruyor bu. Bir de bağıra çağıra kendisine yemek de getirmiş birileri. Önünde açılmış bir ton balığı kutusu ve süt vardı. Bir Modalı hayırsever ama mevzudan zerre anlamayan birey önüne süt koymuş. Şunu söyleyeyim, 'Kedilere süt verilmez!' bunu bir öğrenelim... Süt bunların sisteme çok ağır geliyor, direkt ishal yapıyor. Bu da zaten bize ishal olarak geldi, boyu bir karış gibiydi. Eve ilk aldığımızda nasıl bağırıyor? Sanki etinden et kopuyor. Ben tırstım, bu kedi herhalde feci hasta ve gidici –rahmet stayla- diye düşündüm. Neyse ki Deniz onunla sakın sakın konuştu ve sakınleştirdi. Önümüzdeki birkaç hafta pisliğin ishaliyle uğraştık. Salonda her yere sıçıldı. Zaten kumuna gidene kadar g*ünü tutamıyor, sılıyor... Kanepelere filan batta boy çöp poşetleri serdik... Zzzzziiiiiiiiiiii!

Neyse bu pislikte her türlü hastalık çıktı, ciğerlerde hırıltı da var, neyse sonunda düzgün bir veteriner arkadaşımızı bulduk, bize yardımcı oldu. Bu iyileşti evde bize oyuncaklarını getiriyor, onları atmamızı istiyor. Atınca da geri getiriyor... Sabah saat 8'de yatakta elinize yumuşacık dokunuyor, siz uyanana kadar sabırlı bir şekilde tantana yapmadan 40 saniyede bir size yumuşakça dokunuyor, gözünüzü açtığınız an ise avucunuzun içine faresini bırakıyor. Her sabah 40 dakika oynamadan kendine gelemiyor. Koridorda koşuyorum, peşimden koşuyor, her yerde yanımda. Gözleri sürekli üstümde...

Bir sabah uyandık, bu kusuyor
mal mal. Deniz'in yoga matının
kenarını yemiş nedense... Götürdük
veterinere, bağırsaklarını tıkamış.
Bağırsakları açtılar, içinden matın
parçasını çıkardılar. —Bu arada
kedi bağırsağından çıkan hiçbir şeyi
koklamayın, ben nedense kokladım, hoş değil-

Bu ameliyattan eve geldi, bi neşesi keyfi yerinde. Yine oyunculuk, yine koşturmaca, yine yumuşakça pençe şov. Günler böyle geçip gidiyor. Bu arada başka hayvanlarla da arası iyi. Umut var arkadaşım, gece zurna gibi olduk, yolda bir köpekle tanıştık, Umut köpeği bize getirdi. Bizimki köpeğe de

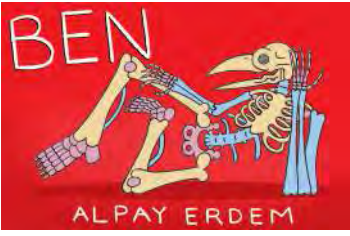
elini uzatıyor, onu seviyor, gidiyor yanına, onunla ilgileniyor... Saçma sapan bir sosyallik... Zaman içinde giderek de bana benzemeye başlıyor diye kılınıyorum haliyle. Hep morali yerinde, hep keyifli, hep olumlu bi eleman...

Birkaç ay sonra bi sabah baktık yine kusuyor. Bu sefer de benim şıpşıp terliğimin ucunu yemiş. Yine gittik veteriner arkadaşımıza. Bir kez daha açtılar karnını. Bu sefer biraz da liposakşın yaptılar, bir önceki ameliyattan bi şişme vardı, onu da aldirdık, estetikli estetikli dolaşiyor. Yine eve geldi, moraller 100 üzerinden 101, keyifler gıcır, bela gibi takılıyor. Çocukluğumda Nike'in Air modellerine çok özenirdim, imkan olmamıştı, yıllar sonra 40 küsur yaşına gelince aldım kendime bir çift. Bir sabah uyandım, ayakkabılar orta yerinden yenilmiş. İçindeki 'Air' kısmı zaten dış darbeleriyle patlatılmış... Tam bir ziyankar kendisi. Fıssş şov.

Evde o kadar çok zaman geçirdik ki, artık bildiğin konuşa konuşa anlaşıyoruz pislikle. Duş yaparken bile yanıma geliyor. Böyle bir şekil hiç görmedim. Şimdi hayalimde birlikte Moda sahilinde dolaşmak var. Kim bilir bir gün sahilde omuzunda kedisıyla bir kel görürseniz ben onun keliyimdir, o da benim kedimdir.

Merhaba. Belki hatırlarsınız, belki de hatırlamazsınız, sizlere bundan birkaç ay önce Kadıköy'de bir pastanede yaşadığım çok manyakça bir şeyi anlatmıştım. Yazmıştım. Tım. İm. Mım. Hele hele hele. Heleler hele. Si. İ. Mi. Bu böyle gitse ya böyle. Ne güzel de olurmuş ama. Ma.

A. Taam taam, o kadar şey değil. "Ne değil?" "Şey değil." Ne diyordum, pastanede yaşadığım manyak olay. Burada Kadıköy'de bir pastanede bir adam vardı, benim büyük hayranımdı. Çok seviyordum ama beni. Ne zaman gitsem, ikramlar alkışlar kıyametler, beni bu kadar seven bir ikinci insan daha bulamazsınız, ben de size bunu buradan böyle söyleyeyim. Başka da bir türlü söyleyeyim, böyle söyleyeyim. hey yavrum heyime benim. Nim. İm. Mım. Durduramıyorum ya ben kendimi. Resmen. İşte ne bileyim, geberiyordu benim için bu adam. Çıldırdıyordu, kendini duvarlardan duvarlara vurduruyordu. "Ağabey" diyordum "yapma gözünü seveyim, herkes bize bakıyor, üst baş parçalamak ne demek" diyordum, "biraz bir lütfen kendinize geliniz, abartmasa mısınız biraz acaba, ben Tarkan değilim" diyordum. Bakıyordum aynen devam, sayıyordum, "ben Rihanna değilim, ben Lady Gaga değilim, Barack Obama değilim, ne bileyim, kim var ki ünlü, işte ben onlardan biri değilim" diyordum, "şöyle düşün, ben bugün bir Robert De Niro değilim" diyordum. "Noluyor ya" diyordum, "manyak mısın sen acaba" diyordum. Daha da neler diyordum. Ağzıma geleni söylüyordum. Hafif hafif hırpalıyordum da. Dumda. Kendisine neler ediyordum. Üzerine doberman saldıgım bir gün bile oldu. Arkadaşımlın dobermanıydı, ödünç almıştım, ben de böyle bir manyağım. "Hayırdır, doberman niye lazım sana" diye sordu. Dedim "lazım ki lazım, Alla Allaa, sen bana geldiğin zaman güvercin niye lazım diye soruyor muyum ben sana, Halla Hallaa yaa" dedim. "Taam taam, bir şey demiyoruz" dedi. "Diyemezsin de zaten" dedim. "Hazırla dobermanı" dedim. Bu arada doberman'ın adı da Doberman. Öyle uygun görmüş. Yok ağabey yok. Arkadaşlarım içinde bir tane akıllısı yok. İstemiyorum zaten ben akıllı, o ayrı da. Akıllı ne ya, akıllı ne. Ne kadar sıkıcı bir şey akıllı. Ne diyordum ya ben. Haydaaa. İnsan yazarken yazdığı şeyi unuttur mu. Konuşur gibi yazarsa unuttur. Konuşurken unutmuyor musun, unutuyorsun. O zaman yazarken de unutulur. Ne diyordum. İşte böyle manyakça bir hayranlığı vardı bu adamın bana. Sonra derken derken, benim İstanbul'un Kuşları adlı kitabım çıktı. Dedim "hediye edeyim madem, imzalı, gerçi akli maklı çıkar, sevincinden kalp krizi geçirip ölür, gerçi ölsün ya" dedim, "kurtulurum hiç değilse" dedim. "Kadıköy'e çıkamıyorum yaa kendisi yüzünden" dedim, "ki, dünyada en sevdiğim yerdir yaa benim Kadıköy" dedim. "Kadıköy" dedim. Daha da neler dedim. Zaten sen beni bırak, ben akşama kadar diyeyim. Hayatta en sevdiğim şey, "demek". Diyeyim ağa ben, beni bırak ben diyeyim. O kadar güzel bir şey ki "demek". Çok güzel bir şey "demek". Neyse işte, aldım kitabımı götürdüm, imzalı mimzalı. Girdim dükkana, karşımda o. Beni görünce çıldırmadı öyle her zamanki gibi. Müşteriyle ilgileniyordu, onandı galiba öyle. "Alla Allaa" dedim. "Neyse ya" dedim, "ben şimdi kitabı verince düşer bayılır zaten" dedim, "hatta önce bayılır, sonra düşer" dedim, "bayılır düşer, kafasını betona vurur" dedim. Daha da neler dedim. Kitabı verdim, baktı şöyle bir, "teşekkür ederim" dedi, tezgaha koydu öyle. Dedim, "ben onu şeyaptım ama, imzalıdım." "Sağ olasin" dedi. Noluyor .mına koyim. Bu mudur yani. Senin şimdiye ölmen gerekiyordu, hala konuşuyorsun. Çıktım dükkandan öyle, modaya kadar koştum, kayaların üzerinde denize doğru ağladım. Sonra da her gün dükkana gittim. Belki değişir tavrı, belki eskisi gibi beni yine çok sever diye düşündüm, bırak sevmeyi, günden güne yüzüme hiç bakmaz oldu. Bunalıma girdim. Ve zaman içinde de acımı içime gömdüm. Kendisini unutmak istedim. Ama hiçbir zaman tam da unutamadım. Bir gün yine dükkanın önünden geçerken dayanamadım, daldım içeriye, "doberman yüzünden değil mi" dedim. "Ya git kardeşim, manyak mısın nesin" dedi. İyice. O gün kararımı verdim. Bir daha asla uğramayacaktım oraya. Görmeyecektim balımı, balımmış meğersem o benim, bilememişim. İnsan balının üzerine doberman salar mı. Aradan zaman geçti, bir akşam bir baktım, Kadıköy'deki oyunuma gelmiş kendisi. Kendi kendine gelmiş, kendi rızasıyla. İki kilo kadar da kurabiye getirmiş kendi pastanesinden. Oyun boyunca da hayvan güldü. Eskisi gibiydi yine. Yine beni çok seviyordu. Oyun biter bitmez, "dükkanı kapatmalıyım" dedi, "sen dünyanın en şahane insanısın" dedi, gitti. O gece mutluluktan uyuyamadım. Ertesi sabah koşu koşu pastanesine gittim. Artık düzelmişti aramız, eskisi gibiydik işte yine. Beni gördü ve hiç orali olmadı. Ruh hastasına bak sen hele. E hani dün gece hiç öyle demiyordun. Alelade biriymişim gibi davrandı bana. Herkes gibiymişim gibi. Parayı ver, kurabiyeyi al, bu mudur yani. İnsan bir koko da ayrıca ikram eder. Ayı ya. Geçenlerde de yine o dükkanın önünden geçiyordum, baktım dükkanın dışına masa atmış, kandil simidi satıyor. Tavırlı geçiyordum önünden ki, beni gördü, "vay Alpay Ağabeyim" dedi. Dedim "aa, başlarım bak artık ama sana" derken dükkanın içinde birini daha gördüm. Dükkanın dışındakile aynı olan biri. Oha bu kadar olur. İkizler birbirlerine bu kadar benzemiyorlar. İkizlermiş zaten. İkizlerin biri beni çok severken diğeri nefret ediyormuş. Dışarıdakine dedim ki, "içerideki pek olmamış, sen iyisin ama içerideki yetiştirememiş kendini" dedim. "Ağabey o ne anlar, sığır ya o" dedi. "Önde gideni" dedim. Bir kutu ikram kandil simidimi aldım, göme göme ayırdım oradan. Susamlısı olsun, düzü olsun. Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT"

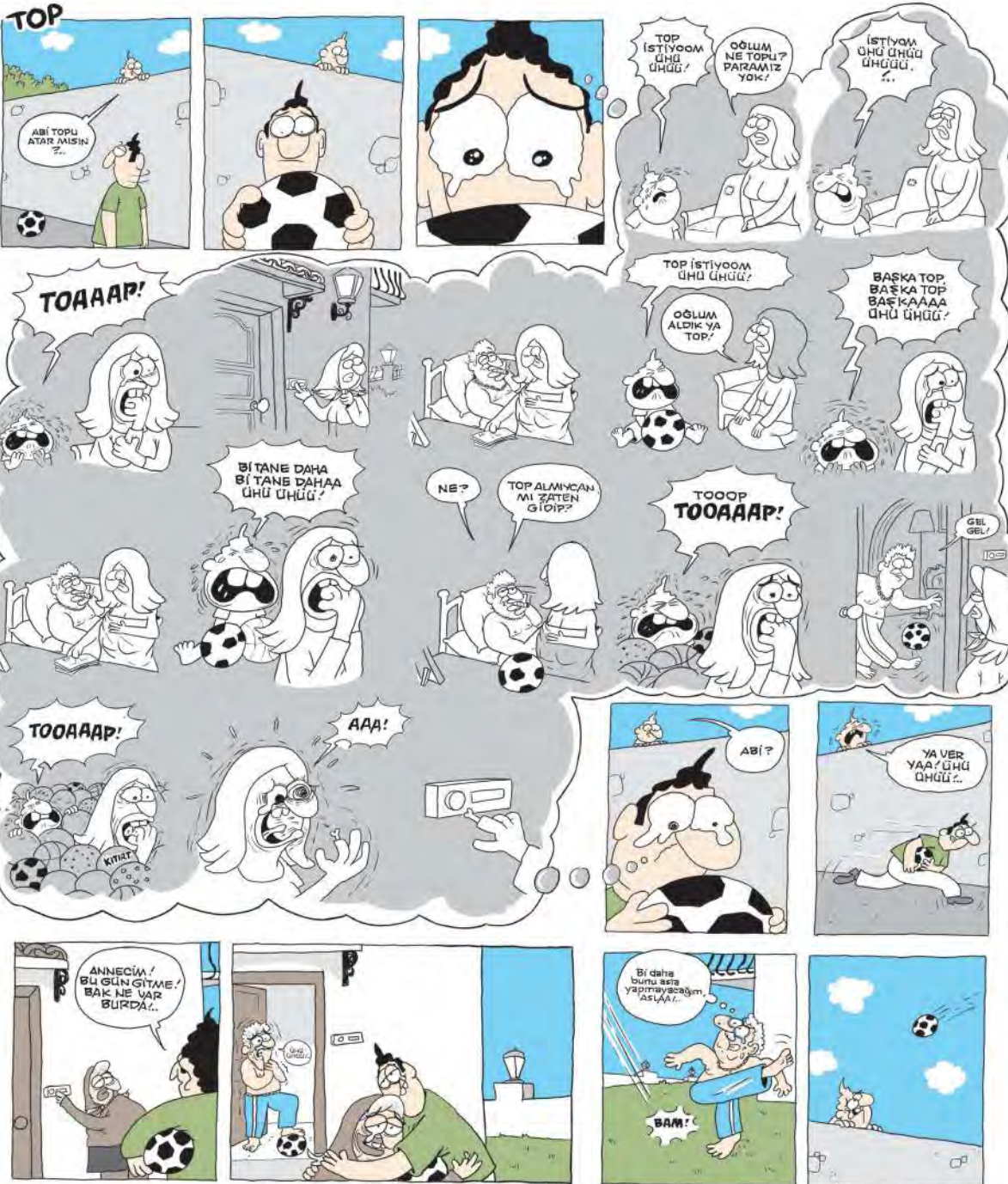
15 Kasım Cuma / Kadıköy Bahane / Saat: 21.30 / bilgi: 0216 345 54 49
16 Kasım Cumartesi / BKM Mutfak Çarşısı / Saat: 21.45 / bilgi: 0212 327 72 00
23 Kasım Cumartesi / BKM Mutfak Kıbrıs / Saat: 20.00

CEM GÜVENTÜRK

BENİ ÇOK İYİ BİLMEN VE BENİ HİÇ BİLMEMEN BİRARAYA GELDİ

Bir yıl

Kumları Marmara Denizi'nden demirleri hurdadan çekerek inşaat yapmaya başlayan Ali Ağaoğlu, dakikada 5 bin lira kazanıyor; aynı dakika içerisinde Türkiye'de 7 kişi işsiz kalıyor. Son 17 yılda istihdam değil istikrah yaratılıyor. Bu dakikalardan altmış tanesini bir araya getirirseniz bir saat ediyor. O bir saat içinde Cumhurbaşkanlığı Sarayı 190.000 lira para harcıyor ve aynı saat içinde Türkiye'de 10 kişi iş kazası geçiriyor. Bu saatlerden yirmi dört tanesini bir araya getirdiğimiz zaman buna bir gün diyoruz yani dünya kendi etrafında bir tur dönmüş oluyor. İşte o bir tek gün içerisinde Diyanet İşleri Başkanlığı 30.000.000 lira harcıyor ve yine aynı gün içerisinde Türkiye'de 8 kişi intihar ediyor. Bu sıradan günlerden ortalama otuz tanesi bir araya gelince buna da ay diyoruz. İşte o ay içerisinde 336 kişiye Cumhurbaşkanına hakaretten dava açılıyor; o aynı ay içerisinde Türkiye'de 968 çocuk kayboluyor. Ve oturup her birinde 336 kişiye Cumhurbaşkanına hakaretten dava açılan bu aylardan on iki tanesine yıl diyoruz. Yerküre, güneşin etrafında tam bir kez dönmüş oluyor. Ve işte o bir tek yıl içinde 440 kadın öldürülerek bir sonraki yılı görme şansını kaybediyor; 700 çocuğa tecavüz ediliyor; 34.000 işyeri kapanıyor; yüz binlerce üniversite öğrencisi işsiz kalmak ve polisliğe başvurmak üzere mezun oluyor. Ve tam on yedi yıl sonra, tıpkı bu şekilde geçen on yedi yılın sonrasında, en nihayet birileri çıkıp "Türkiye İçin Değişim Başlıyor," diyebiliyor.

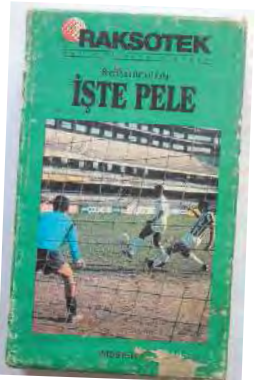
Sorun şu ki, Türkiye için değişimin başladığını iddia edenler, ne garip ki ülkeyi on yedi yıldır yönetenler.

(Evet yukarıdaki ilk paragraftaki cümlelerin her birini birer, hatta ikişer paragraf hâlinde yazarsanız nur topu gibi bir Yılmaz Özdil yazınız oluyor, orası ayrı.)

Benim Sinemalarım, Senin Sinemaların 10

Arkadaşlar aralarınızdan bazıları, bakın isim vermek istemiyorum ama Ekin Arslan, Mustafa Seyhan, Lefter Levin Çavuşoğlu, Aren Türkcan ve tabii ki hiçbir eleştiriden hiçbir zaman geri durmayan Ali Murat Hamarat iblisi "Abi biz bu bahsettiğin filmlerin bazılarını seyretnememiş oluyoruz," diye yakındı. Ali Murat'ın bunu iblisliğinden söylediğini biliyorum zira evine gittiğimde ödünç istemeyeyim diye Cüneyt Arkin ve Christine Haydar'ın başrollerini oynadığı Sarışın Tehlike filminin kasetini Rakstotek'ten çıkan İşte Pele'nin kabinin içine sakladığını farketmiş ve tabii kaseti anında hacılamıştım. Evet Ali Murat'çıgım fellik fellik aradığın Sarışın Tehlike filminin VHS'si bende, boşuna arama.

Ali Murat gibi iblisliğinden değil de gerçekten bu filmleri izlememiş olan arkadaşlar içini ferah tutsun, önümüzdeki haftalar için sadece youtube'da da tamamı yayınlanan filmleri seçeceğim. E artık youtube'unuz da vardır değil mi?

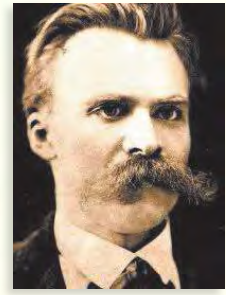

Zamanda yolculuklarım oldu. Gittim, tarihe geçmiş kişilerle tanıştım. Sonra birikmiş millerle tekrar gidip arkamdan ne dediklerine baktım...

"Fazla özeleştiri, dedikouya girer!"
- V.Ö. (50. yaşgünüm diye alıntıyı kendimden yaptım.)

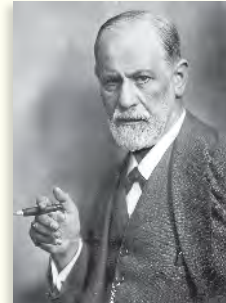
Friedrich Nietzsche : Coşkuyla kendini yıpratmış bir adam. Heyecanlı. Ne için heyecanlandığını da unutmuş, heyecanın kendisine kaptırmış kendini. Çaresizlikten samimi. Mahçup günahkar. Zekaya gösterdiği hassasiyet, aklını azaltmış. Geçen her "sen" lafını kendisine söylenmiş sanıyor. Birlikte çok uzun yürüyüş yaptık. İki orman geçtik. Birdenbire farkettim ki bu yok. İki kilometre yalnız yürümüşüm. Meğerse bayılmış bu. Köylüler keçi sütü içirip ıslak bezle yüzünü silmişler. Akşamında biraevinde

buluştuk. Birilerine yaptığı yanlışları anlattı. Sonra telafi için birilerine aşırı iyi davranmış. Böylece hepsine karşı dengesiz davranarak muamma adam olmuş. "Kendini sev" dedim. "Ben sevmek değil, aşık olmak istiyorum" dedi. "Ömründen çalışıyorsun" dedim. "Vallahi Hermann Hesse senden daha kalender adam" dedi. Boğuntuya getirip hesabı da bana ödetti. Çakal...

Nikolai Gogol: Hadsiz. Bana hikaye anlattı: Kırıkkale'nin bir köyünde, erkek doğunca, bir testi şarabı toprağa gömerlermiş. Evleneceği gün de, testiyi çıkarıp düğünde içerlermiş. Hasan'a da aynı olmuş. Bir hafta sonra evlenecek ve o testiyi çınar ağacının dibinden çıkaracakmış. Lakin Hasan'ın hayırsız kızkardeşi Candan, ortalarda yokmuş. Başına buyruk Candan, sahil bandında dolaşıp marjinal arkadaşlar edinen, partilemekten başka derdi olmayan, envai çeşit madde emimiş bir traş modernmiş. Üç kuşaktır kullanılan ve büyük anneden itibaren "Hıdır" adı verilen oklava, durumdan vazife çıkarmış

ve yola koyulmuş. Meğer, bir isim takılan nesnelerin tamamı insan gibi davranır, insanca hissederlermiş. Hıdır, Candan köye dönmezse, artık kullanılmayacağını biliyormuş. Hasan'ın düğününü bahane ederek, otobüsle Kaş'a gitmiş. Üç DJ, iki jonglör, bir çevirmen, yedi yoga öğretmeni ve ikiz yaşam koçunu çok ağır dövdükten sonra Candan'la otostop yapıp köye dönmüşler. Bu hikayeyi de bize güya Bahri adlı bir kalem anlatmış. Bir daha görüşmeyeceğim....

Sigmund Freud: Psikanaliz çok sıkıcı geçti. Çocukluğu Teksas, Tom Miks, Zagor, Mister No, Tom Braks, Mandrake, Tex, Cin Ali, Kemalettin Tuğcu, Ömer Seyfettin ve Jules Verne okuyarak geçti. Bunlardan sadece sonuncusundan haberim vardı. Belonla Beş Hafta'dan bahsettik. "Ne beşi ne onu professor, otuz yıldır her hafta yazı yazıyorum, beynim hellim peyniri gibi oldu" dedi. "Esasen patlatmasınlar diye adam taklidi yapan bir balonum ben" dedi. "En çok, bir çıkarı

olmadan, aptalım diye kandıranlara sitemim var" dedi. Sonra da içi geçti uyudu. O uyurken dört çizgi vurdum. Bi ara, gözünü açtı, "Piiiiii" deyip gene uyudu. "Kalk, bana bi rüyayı anlat" diye dürttüm. "Hiç hatırlamıyorum rüya" dedi. "Arkadaşımın rüyasını anlatsam olur mu" dedi. "Olmaz" dedim. "Canın sağ olsun" dedi. Tekrar uyudu...

Madam Curie: Hi. Ilgilenemedim. Esasen vaktim de yoktu. Çok ilgi çekici bi tarafını da göremedim. Galiba biraz ayıp oldu. Yok, hayır, ayıp mayıp olmadı...

Orhan Veli Kanık: İlk şiirini, 19 yaşında benden ilham alıp yazmış. Okudu: "Yağmur yağınca / Duvar dibinden yürürüm / Ben yağmurda üşürüm / Yağmur yağsa da yağmasa da / Seni düşünürüm" Tebessüm ettim. "Hiç beni bu işlere karıştıрма" dedim. Tebessüm etti...

Not: 5. Ankara Komedi Festivali
Ege Kayacan / Sahişi Show / 15 Kasım / 20.30 / Gagaplay
Can Yılmaz & Zafer Algöz / Burda Olan Burda Kalır / 16 Kasım / 21.00 / Tatbikat Sahnesi
Mahşer-i Cümbüş / Tiyatro Sporu / 17 Kasım / 20.00 / Nazım Hikmet KSM

Mustafa Satıcı

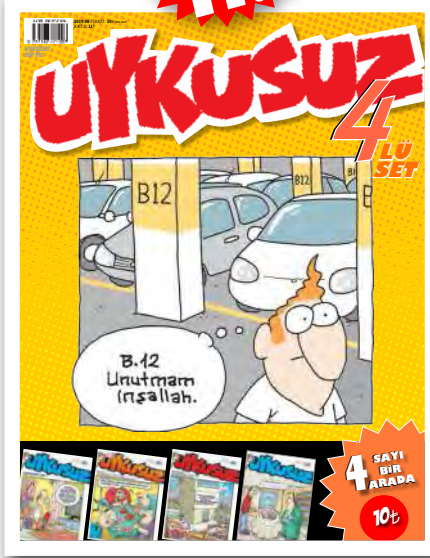

UYKUSUZ 2020 KARTPOSTAL TAKVİM YAKINDA!

MARKETLERDE, GAZETE BAYİLERİNDE, KİTAPÇILARDA

Karikatür kitapları, çizgiromanlar ciltler ve daha fazlası uykusuz dükkan'da

www.uykusuzdukkkan.com.tr

FURKAN ÖZÜNBAN

● Dostoyevski'nin bir kumar bağımlısı olduğunu okumuştum ancak kumar oynayacak para bulamadığında karısının parasını çaldığını az önce öğrendim. Böyle önemli bir ismin kusursuz olmasını istiyor insan. Keşke bu bilgiyi hiç öğrenmeseydim diyorum bazen. O halde Dostoyevski bugün yaşıyor olsaydı düğünde takılan bilezikleri bozdurup canlıdan Zenit-Krasnodar maçına mı basacak? Kayınpederinin "Evinize birkaç parça eşya alın" diye verdiği kefen parasını rulette hiç edecekti öyle mi?

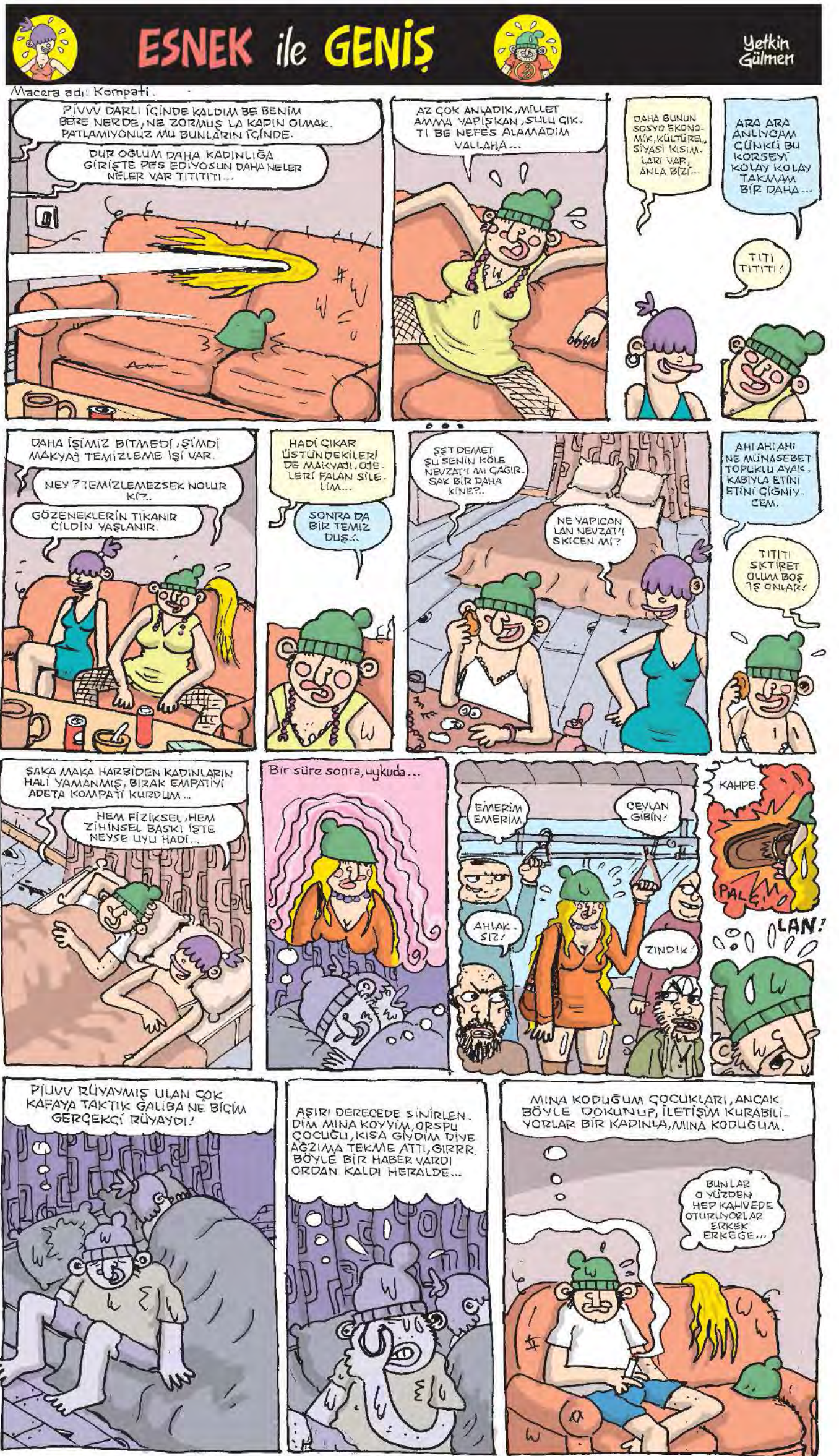
Kahveye gidiyorsun ve Dostoyevski bültendeki banko maçları yuvarlak içine alıyor. Ya da ne bileyim "474 başladı, onu çıkarıp başka maç ekle" diyerek kuponu geri veren bayi sahibine "Sen yazıver bi tane banko" derken buluyorsun Dostoyevski'yi. Öyle zannediyorum ki Eşi Anna da bu durumdan memnun olmayacaktır. Mahalledeki yaşlı teyzelerin "Kumarbaz kocası yüzünden gençliğini yaşayamadı" dedikoduları mutlaka kulağına gelecek ve tadını kaçıracaktır. Eğer Dostoyevski ile birlikte anne ve babası da yaşasaydı eminim şunu söyleyeceklerdi: "Yaşlıların ikinci evini aldı sen hala kiradasın."

● "Sizin balkondan bizimkine su damlıyor" dedi. Tadilat aşığı alt komşumuz, bu iddiasını ispat etmek için bizi evine davet etti. Balkonunu birlikte gezdik ve su damlayan yeri göstererek "Bakın burası" dedi. Burası diye işaret ettiği yerde iki ya da üç damlayı geçmeyecek kadar bir birikintisi vardı ve demire düşen, balkona herhangi bir şekilde ulaşmayan bu su damlalarının nasıl çaresiz olduklarını görebiliyordum. "Bizi bu pırpırlıklı adamın elinden kurtar" der gibi bakıyorlardı gözümün içine. O masum su damlalarına bir asit muamelesi yapan ve balkonuna zarar vereceğini düşünen alt komşumuz, şikayetlerini tekrar tekrar dile getirmeyi seven de bir adam.

"Bakın gördünüz mü" diyerek defalarca aynı yeri işaret edip görüp görmediğimizden emin olmak istiyordu. Ben de her defasında kafamı sallıyor ve tatmin olması için elimden geleni yapıyordum. Bu masum su damlaları, onun gözünde zehirli bir kimyasaldı ve sahip olduğu etken madde sayesinde önce balkonu, sonra aile üyelerini ve en sonunda evi ele geçirecek kadar güçlüydü. "Biz gerekeni yapıcız" dedim ve evden ayrılmak için izin istedim. Balkondan ayrılırken, demirin üzerinde duran su damlalarını elimle boşluğa itirdim. Artık yalvarır bir şekilde değil, onları bu esareten kurtardığım için minnet dolu gözlerle bakıyorlardı bana.

● Ölü defnedilirken cenaze alanına koli koli kıymalı pide yağmak sizce de garip değil mi? Bir tarafta gözü yaşlı acılı aile, diğer tarafta ise kıymalı pidenin yanına ayrılan isteyen ve cenaze evinin imkanlarını sonuna kadar kullanan gamsız adam. Cenaze evine pideci muamelesi yapan bu adamlarla birçok kez karşılaştım. Amaçları dua etmek ya da acınıza ortak olmak değil. Böyle dertleri yok bu adamların. Evden aç çıkıp bütün gün cenaze kovalıyorlar bana göre. Biter de bir daha yiyemem diye iki eline birer tane pide sıkıştırmış, ayrılan da bacak arasında.

Biraz cesur olanları "İspanaklı yok mu" diye sorabiliyor. Cenaze evini eleştirenler de var. Pidenin yetersiz geldiğini ve organizasyonun doğru bir biçimde yapılmadığını söylüyor. Çok garip bir adet bu. 50 metre ötede az önce gömülmüş taze bir ceset var ve koca koca insanlar kıymalı pide kemiriyor.

Vücutlarını keşfedememekten hep...

ORTADOĞU UZMANI

"kendimi durluracak değilim"

Fırat Budacı

BAYILMIŞIM

Bana doğru süzülerek gelen topu göğsümden yumuşatır, tüm sahayı analiz eden saliselik bir bakışın ardından, kaleye doğru koşan arkadaşşıma milimetre sınırlarını zorlayan bir gol pası olarak servis ederdim. Gol sonrası taşkın sevinç gösterilerine katılmaz, golün asıl mimarı olarak gerçek bir lider gibi çimlerde üst üste tepelenen takım arkadaşlarımı izlerdim. Hayallerimde gol pozisyonlarının da, sonrasında yaşanan sevinçlerin de bir numaralı oyuncusuydum. Maç öncesi ağzımdan çıkan sözün, sahalarda ayağımdan çıkan pasın büyük ağırlığı

vardı. Top her ayağıma geldiğinde, ataklar bizim takım için istikbaline güvenle bakılan bir saldırıya, karşı takım içinse iki saniye sonrasında bile tahmin edemedikleri gizem dolu bir tehlikeye dönüşüyordu. Kendimi bir maestro olarak kurguladığımdan, takım çok sıkıştığında imkansız bir açıdan ampule asacağım toplar dışında çok fazla gol atmazdım. Yalnız ileri çıkan kalecileri asla affetmezdim. Hayalimde böyle zavallı bir kaleciye rastlarsam hemen topun dibine vuruyordum. Bazen o top havada süzülürken, hayalim boyut değiştirerek profesyonel futbola transfer oluyor, hala havada süzülen top bir halı saha kalesine değil, 100 bin kişilik bir stadyumda rakip takımın kalesine giriyordu. İşte böyle asıldı hayallerim; ara paslar, ayağa uzun paslar ve bilek çalımlarıyla asalet içinde uyurdum. Gerçek bir top ayağıma değme dünyanın en iyi topçusuydum.

O yıllar çalışmanın ya da yeteneğin değil hissiyatın peşindeydim. Kısa sürede, emek vermeden birçok şeyin başarılacağına inanıyordum. Sporun çeşitli dalları bu ukala ve arsız hissiyatıma sık sık maruz kalmıştı. Mesela bir yüksek atlamacının sıçrayış anına kadar tüm hareketleri taklit edilebilirse, ilk atlayışta bile umut vaat edici bir yüksekliğe ulaşılabilirliğine inanıyordum. Aynı hareketleri bire bir taklit edip

sıçradığım andan itibaren başarıyı engelleyecek somut bir neden bulamıyordum. Bu tür spor dalları için bir tesis şansımız olmadığı için de teorimi kahramanca savunabiliyordum. Toplum içinde pek taraftar bulmayan bir iddiydı bu. Sonuçta ortaya, "Verin kayakları slalom yapayım; uzatın şu sopayı sırıkla atlayayım, verin şu fırçayı körling sporunun garipliğinde boğulayım; şu gülleği de verin hele cüsemden beklenmeyecek metrelerle atayım," benzeri bir yaklaşım çıkıyordu. Bu ısrarım ve hislerime olan güvenim uzun süre devam etti. Cahil ukalalığı iyileşmesi çok uzun süren bir hastalıktır. Sonra bir gün Denizlisporlu Hüseyin¹ futbolu bırakıp şehrimizin ilk halı sahasını açtı. Bu alış arsız hastalığının tedavisi olacaktı.

Erken dönem mahalle futbolu, topun olduğu noktada toplaşmak ve debelenmek üzerine kurulu olduğundan iyi topçular kendini gösteremiyordu. Topu ayağına alan kim olursa olsun yoğun bir kızıl arı saldırısına maruz kalıyordu.² (Üst üste çalım atmak, oyuna bir anda sarkın, yaşı bizim üç katımız ve tercihen düz saçlı bir takım abilere mahsustu. Bir zamanlar amatör kümeden Beşiktaş altyapısına uzanan yolda bir umut trenine binmişler ve bunu hayatlarının en görkemli, ama aynı zamanda en talihsiz anısı olarak yüklenip biz çocuklarla teselli buluyorlardı.

Futbolun talihsiz hayaletleri olarak boş arsalarla dolanıp çocuklara musallat oluyorlardı.) Futbolu topun çevresindeki iki metre çaplı bir alanda oynayıp sahanın geri kalanını boş bırakıyorduk. Halı saha, bu sinek tarzı toplaşma anlayışımızı biraz kırdı. Üstünde hala keskin bir mahalle kokusu olsa da nispeten modern bir futbol anlayışına geçiş yapıyorduk. Benim sıkıntım da bu süreçte başladı. Tek başımayken topla yaptığım nefis hareketler, dört kişilik maçlarda sergilediğim yumuşak bilek hareketleri ve ayağımın dışıyla verdiğim (Oğuz Çetin taklidi) umursamaz paslar bu etrafı tellerle çevrili alanda pek bir işe yaramıyordu.

"Bas alırsın!" Emri veren Adnan'dı, emre itaat edip basan Cenk'ti ve basılıp ayağından topu alınan bendim. Yaptığı hatayı örtbas etmek isteyen her futbolcu gibi hırsla topu benden alana doğru koşuyordum. Topu beklenmedik bir anda kaptıran herkesin içinde bir tür Takoz

Mahalle futbolu

Recep büyüyebilir. Yeteneği olmayan hırs futbolda faul sayılır. Ve her faul eğer ortalıkta bir hakem yoksa, "Topa müdahale abi!" savunmasıyla savuşturulmaya çalışılır. Elimden geleni yapıyordum, ama oyun mahalleden tesislere kaydıkça yeteneksizliğim daha da belirginleşmeye başlıyordu. Mahalle futbolunun karmaşasında geçinip

giderken, halı saha şartlarında tel kafeste çırpınan bir kuşa benzemeye başlamıştım. Taklitte yürüttüğüm hiçbir hareket işe yaramıyordu. Attığım paslar planladığım noktaların çok uzağına düşüyordu. Kafamda tasarladığım vuruş gücü ayaklarıma ulaştığında yarıya düşüyor ve top çok düşük bir hızla karşı takıma geçiyordu. Adnanlar benden çok memnundu, basılınca topum alınabiliyordu. Futbol mantalitemin Brezilyalı oyuncularla aynı estetik düzeyde olduğundan ayaklarımın haberi yoktu. Bana atılan pas sayısı gittikçe azalmaya başladı. Defansta (ergen futbolda kötü oynayanların atıldığı bir çeşit depo)

kalmam ve yapılan aklımla katılmam konusunda yapılan telkinler bir süre sonra kesin emirlere dönüştü. Bütün başarısızlığıma rağmen hırslım ve bir iki nefis hareketle geçmişimi unutturacağıma olan inancım bir türlü tükenmiyordu. Kendimi ispatlayabilmek için defans denilen sürgünde çırpınırken Adnanlar apış aramdan top geçirerek beni iyice zor durumda bırakıyorlardı. (O yıllar apış arası futbolun namusuydu.) İnancımı gösteriye dönüştüremedikçe hırs lanıyordum. 14 yaşındaydım ve gösterinin dışında kalmak istemiyordum. Bir korner atışında (maçın son dakikalarında golü çok da estetik olmayan bir kafa vuruşuyla kaleye gönderen defans oyuncularını taklit ederek) ileri çıktım. Çok da ileri değil, ceza sahasının önüne, çünkü haddini bilen bir sürpriz her zaman daha kalitelidir. Kötü oyunumu kaleye göndereceğim bir füzyle paramparça edebilirdim. Buna inanıyordum. Süzülen top, rakip defans oyuncusunun kafasından sekerek bana doğru yönlendi. Top ayağıma geliyordu. Şanslıydım, çünkü gözlüklü bir yıldız için kafa her zaman risktir. Hafifçe gerileyerek pozisyonumu ayarladım. Top ayağıma ulaşınca kadar iyi bir futbolcunun dengeli bekleyişini taklit etmekten başka bir şey yapmam gerekmiyordu. Sağ ayağımın zaferi çok yakındı. Aniden, "Bıraaak!" diye bir ses duydum. Sol tarafımdan biri uçtu. Bu uçan şey bana vuracakmış gibi büzüldüm. Bana inanın yıldız gibi parlamaktan büzülmeye bu kadar kısa bir geçiş görülmemiştir. Bıraaak, topa çok sert vurdu. Top önce üst direktte, sonra da eğilemeyeceğim kadar kısa sürede yüzümden patladı.³ Futbolu bıraktım.

YİĞİT ÖZGÜR

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Mevsim serin ve bahçede yaprak yığın yığın"
Yahya Kemal Beyatlı

"LES FEUILLES MORTES/ ÖLÜ YAPRAKLAR"
"Les Feuilles Mortes" İlk olarak Yves Montand'ın meşhur ettiği efsane şarkı. (1946--sözler ünlü şair Prevert'den--)"Ölü yapraklar küreklerle toplanır.../ Görüyorsun unutmamışım.../ Hatıralar ve pişmanlıklar da aynı.../ Kuzey rüzgârı alıp sürükler onları/ Unutulmuşun soğuk gecesine..." Biraz Sezen Cumhur Önal'vari bir giriş oldu sanki; yazıya. Yaşı yetenler bilir; radyo programları bu şekil başlardı. Üstadın.

(Saygılar... buradan; bu vesile ile, seksenbir yaşındaymış, nice yıllara) Ne "unutuluşun soğuk gecesini", ne "kürek" ne "yaprak..." Hiç biri. Yaz geri geldi. Yeniden sıcak. Bir de artacakmış. Öyle yazıyor. (geriye; yaz'a doğru gidiyoruz)

(şarkı; klasik ve modern cazcılar tarafından 1400 kez kayda alınmış, dünya kadar farklı versiyonu-- Arap şarkıcı Feyruz dahi söylemişti, dinlemişliğim var--) Bu arada yazdığım "Kasım" yazısı yalan oldu. Gençler o ağır hırkaları (geri geri adımlarla) bir çırpıda atıp alt üst bütünlüğüne yeniden... Herhalde direk kışa geçilecek. Sonrasında. Öyle görünüyor. (yağmur da yok, sadece bir ara gök gürledi hepi topu o--buranın haftalar boyu bila fasıla sürüp giden o ünlü şakır şakır yağmurları ?--)

Güya sonbahar ölü yapraklarını bir bir silkeleyip düşürürken bizlere ölümü hatırlatacak, bir tür "ölüm"ün hakikatiyle yüzleşme" deneyimi falan filan yaşatacak. Bir nevi. Tabii ki "yalandan" bir ölüm. Yersen. Haybeden/tırışkadan/traşdan... O yüzden severiz kendisini zaten. (sonbahar'ı diyorum) Gerçek ölüm'le, sahici hiçbir bir bağı olmayışından. "Ölü Yapraklar" mapraklar desek de, ortalıkta ölü mölü olmadığını çok çok iyi biliriz. Ağaçlar diri. Oradalar. Sapaşağlam. Gerçek olan onlar. Üç beş ay sonra yenileri gelecek. Yenileri pırıl pırıl, yemyeşil olanları... Yolda. Yalandan üzülürüz kuruyup düşenlerine. Ah vah ederiz. Yılan gömleğini bıraktı diye üzülünür mü? Düşen süt dişine... Çin geleneği "Eskisi gitmezse, yenisi gelmez" diyor. Evde eski tutma, at anlamına. Gerçi bana göre işler değil. Ben atamam. Zinhar. Ağaç olsaydım herhalde her yılın dökülen yapraklarını etiketleyip ayrı ayrı kutularda... Sonbaharın ölüm'lüğü; "Jüliyet" in kendisini kırkiki saat ölü gibi gösterecek o ilacı içmesine benzer bir ölüm, o çeşit ölümlerden--gerçi "Romeo" sahiden öldü aşırı ciddiye alıp abartanın durumu da aman maazallah--)

Eğer ölümü sahiden, kendi gerçekliğine (bir nebze olsun) yakın bir şiddette hatırlatsaydı.

Claude Monet "Sonbahar" 1840/1926

Sahiden hatırlatsaydı... Görmezden gelirdik onu. Başımızı başka bir yana çevirirdik. Şehir içlerine yaprak dökken ağaç konmasını falan yasaklardık herhalde. (yaşlıların yıpranmış ak saçlarını boyaması misali parlak yeşile boyar mıydık sarardıklarında, bilemiyorum--olmaz işler değil; Kurosava, o müthiş "Ran" filminin çekimlerinde fondaki uzak ormanları, ağaçları tepeleri, kırları mırları zirai ilaçlama uçaklarıyla istediği renklere boyatmıştı--gayet iyi bir ressamdı da rahmetli aynı zamanda--)

Modern zamanlarda herkes ölümden kaçıyor. Kaçıyoruz. Öyle icab ediyor. (Eskidendi o. Ölümle içiçe. Küçük mezarlıklar, hazireler mahallelerde, sokak aralarında... Mezar taşları aralarında oynayan çocuklar...)

Zincirlikuyu mezarlığının kapısına yazılan "Her canlı ölümü tadacaktır" levhasının kaldırılması için yapılan şikâyetleri hatırlıyorum.

Aynı mezarlıkta gömülü Refik Halid Karay bir makalesinde; "Ölümden korkmam diyen öleceğine en az ihtimal verendir" diye yazmıştı. Kefenini başına sarıp (sarı, taşıyanın kendi boyu uzunluğunda bir kefen bezinden) o şekilde yaşayan insandan, "ölümü tadacağı" gerçeğinin yazıldığı levhayla karşılaşmak dahi istemeyen insana... Modernleşme bu şekilde yürüyor. Ölüm hayatımızdan kovuluyor.

Ölümlü olduğumuz fikri de... Yazıyı bu konularda yapılmış en müthiş tespit ile bitireyim; İngiliz sosyolog Geoffrey Gorer'e ait. Gorer'in "The Pornography of Death/ Ölümün Pornografisi/ 1955" kitabındanmış. (ben Philippe Aries'in "Batılının Ölüm Karşısında Tavırları" adlı incelemesinde rastlamıştım, o alıntılanmış)

"(modern toplumda) Ölüm, en baş yasak konusu olmada seksin yerine geçmiştir. Geleneksel topluluklarda çocuklara leylek tarafından getirildikleri telkin edilirdi; buna rağmen çocuklar, ölmekte olan kişinin yatağı çevresinde düzenlenen büyük veda sahnesine de kabul edilmekteydiler. Bugün ise çocuklar erken yaşlardan itibaren aşk fizyolojisi konusunda bilgiler edinmeye başlamakta, fakat dedelerini uzun zaman görmeyip de şaşkınlıklarını belirttiklerinde onlara dedelerinin güzel bir bahçede çiçeklerin arasında olduğu söylenmektedir."

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Yinka Shonibare

O DA ŞEF BUNLAR DA ŞEF.

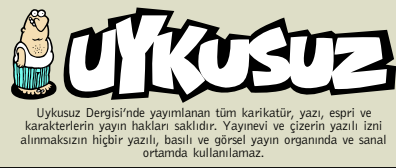
ÖZER AYDOĞAN

ADAMLAR

ANTI KLİŞE
TİMİ

DENİZ ENSARİ 2019

Haftalık Mizah Dergisi | 13 Kasım 2019 | Sayı: 637

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

özet:

MAKSUT, GÜNEŞ ENERJİSİNİ KAYIPISIZ DEPOLAYAN VE DENİZ SUYUNU ARITAN MÜTHİŞ BULUŞUYLA KÜBA'DA YEPYENİ BİR KOMÜNAL TOPLUM KURMAKTADIR. MERAL DE MAKSUT'A YAKIN OLMAK İÇİN MALİNİ MÜLKÜNÜ SATIP BU TOPLULUĞA BAĞIŞLAMISTIR. VE YEPYENİ BİR HAYATA BAŞLAMAK ÜZERE KÜBA'YA, MAKSUT'UN CUMHURİYETİ'NE GELMİŞTİR

BURALAR HEP KENEVİR ALANLARIMIZ. İLAÇTAN KUMAŞA, KARBONFİBER GİBİ LİFLERİYLE DE KAPORTADAN LAVABOYA HER ŞEYİ ÜRETİYOR. TOPRAĞI ZARARLILARDAN ARINDIRIYOR. BİR DE BAŞKANIN MUAZZAM İCADIYLA ARTIK FOTOSENTEZ ENERJİLERİNİ DEPOLAYIP KULLANABİLİYORUZ

NE EĞLENCELİYİM YA, HİÇ YORMUYO PEDAL

EVLERİMİZİ KERPIC, TAŞ, BAMBU VE KENEVİRDEN YAPIYORUZ. YANI SIFIR ATIK!

